

der begge er almindelige Afføringsmidler, men hvoraf den første er forbeholdt Apotekerne, og den sidste er frigivet. Paa den første tager Apotekerne en Avance paa 160 pCt., men paa den Vare, som Materialisterne kan sælge, gaar de straks ned til 65 pCt. af Indkøbsprisen. Paa Kinabark, som ikke maa forhandles af Materialisterne, tager Apotekerne 300 pCt., men paa Enslanrød, som kan forhandles af Materialisterne, gaar de straks ned til 60 pCt.; det er 240 pCt. mindre Avance. Her er noget at gøre for den højtærede Justitsminister, hvis han virkelig vil udrette noget paa dette Omraade. Jeg vil sige, at Konkurrencen har en gavnlig Indflydelse paa Apotekerne. Jeg skal saaledes nævne, at paa Arkana tager Apotekerne, saa snart det er forbeholdt dem alene, gennemsnitlig en Fortjeneste paa 60—70 pCt., men naar det kan forhandles af Materialisterne, gaar Fortjenesten ned til 33—40 pCt. Og for andre Varer er Apotekeravancen fra 150 til 250 pCt., men saa snart Materialisterne kan konkurrere, gaar Fortjenesten ned til 65 pCt. Jeg vil haabe, at disse Tal kan vække den højtærede Justitsminister til Eftertanke.

Der er blevet fortalt mig, at Apotekerne i stor Udstrækning viser en Forkærlighed for at forhandle Præparater, der er fremstillet i Udlandet, skønt der herhjemme fremstilles Præparater af lige saa god Beskaffenhed. Nu har jeg ikke kunnet forstaa — jeg kender jo nogle Hurrapatrioter indenfor Apotekernes Kreds —, at Apotekerne gaar bort fra deres Fædreland og køber Medicin i Udlandet for at tjene det mest mulige derpaa.

Men det er ogsaa blevet mig fortalt, at der er adskillige Apotekere, der nægter at forhandle Medicinalvarer, naar de kommer fra Fabrikker, der ikke passer dem. Jeg mener, at Medicinalvarer fremstillede under tilbørlig Kontrol skal det være enhver Apotekers Pligt at sælge. — Har han en Ret i Kraft af sit Privilegium, har han ogsaa en Pligt. Denne Optræden rammer altid mindre Fabrikker, men aldrig Firmaet Benzon. Det har sin Grund deri, at Apotekerforeningens Formand, Hr. Alfred Benzon, har en hel Del af Landets Apotekere fuldstændig i Lommen, fordi han finansierer dem. Jeg

skal indrømme, at han er en klog og dygtig Mand, han opretter ikke Slavekontrakter med de Apotekere, der er afhængige af ham, men de føler sig i Taknemmelighedsgæld til ham, og alt, hvad der kommer fra Alfred Benzon, er der ikke det mindste i Vejen for at forhandle rundt omkring paa Danmarks Apoteker. Jeg er derfor glad ved, at det Forslag til Ændring i Apotekerloven, som nu er forelagt, i hvert Fald rummer nogen Mulighed for, at ubemidlede Apotekere kan laane af Apotekerfonden og komme ud af dette uappetitlige Afhængighedsforhold.

Jeg skal ganske kort nævne den Kampagne, der har været ført angaaende Insulinpræparatet. Jeg har haft Lejlighed til at se ved Patienter paa Nyborg Sygehus, hvilken enorm Forandring dette Præparat har gjort paa sukkersyge Patienter. Det fremstilles af „Løvens kemiske Fabrikker“ og fremstilles uden en eneste Øres Fortjeneste, fordi det skal komme ud til Befolkningen til de billigst mulige Priser, og for at de flest mulige kan faa Lejlighed til at komme i Besiddelse af dette Præparat, ogsaa de smaa i Samfundet. Men dette Helbredelsesmiddel, som fremstilles af en Fabrik uden nogen som helst Fortjeneste, kan Apotekerne ikke forhandle, uden at de skal have en Avance paa 70 pCt. Hele den Kampagne, der blev ført i Apotekerbladet angaaende dette Spørgsmaal, og den Nedrakning, der har fundet Sted, af anerkendte Videnskabsmænd, der har præsteret et stort Arbejde for at faa dette hurtigst muligt og billigst muligt ud til den danske Befolkning, tjener ikke den danske Apotekerstand til Ære. Der er blevet sagt mig, at en af dem, der har deltaget i den utiltalende Kampagne, er Næstformanden i Sundhedsstyrelsen, Apoteker Permin. Jeg mener, at det strider mod hans Stilling som Næstformand i Apotekerraadet, og jeg tror, at et Dementi fra hans Side i saa Henseende vilde være paakrævet; jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil kunne skaffe et saadant frem.

Med Hensyn til de reelle Privilegier skal jeg kun sige dette, at Privilegiernes Tid nu skulde være forbi. Vi har fra 4. December 1672 maattet trækkes med de reelle Privilegier, og jeg vil haabe, vi snart kommer bort fra denne Institution. I 1908